

[Finansministeren.]

på 512 kr. For en indtægt på 10 000 kr. var nedsættelsen 13 kr.; vi foreslår her en nedsættelse på 315 kr. Man må da have lov at nævne dette; det er det, der er formålet med vort forslag, og det er her, det vanskelige kommer ind, for dette er blevet muligt ved at ændre i skattefradragsreglen. Det er det, der er problemet, og jeg nævnte allerede i min fremsættelsestale, at jeg troede, mange var enige om, at det var godt at nå hertil. Det har man talt om i så mange år.

Nu forstår jeg, at de to partier til højre i salen, konservative og venstre, ikke vil være med til at røre ved skattefradragsreglen, og jeg forstod også, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard mente, at de nævnte resultater kunne nås, uden at man rørte ved fradragsreglen. Jeg vil gerne henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved fremsættelsen; det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde — undskyld, at jeg citerer det — at det var „ganske kloge bemærkninger“ — det var vistnok de ord, der blev brugt, det er i hvert fald ikke for at overdrive, jeg nævner det — og hvis det er tilfældet, kan det vel også være ganske fornuftigt at henvise til dem igen. Der står:

„Skulle det under drøftelserne af forslagene vise sig, at man uden en så omfattende ændring af skattefradragsreglen kan opnå disse store og fordelagtige ændringer i skatteudskrivningen, skal sådanne forslag ikke møde modstand fra regeringen“.

Jeg skal så sige lidt om kapitalvindings-skatten. Det var der, jeg efter det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards mening havde været ude i spinatbedet, men det var vist kun med det ene ben, forstod jeg, for vi kunne da snakke om en slags kapitalvindingsbeskatning. Jeg forstår godt, at hvis man ikke er dykket til bunds i spørgsmålet om en kapitalvindingsbeskatning, kan den virke meget uoverskuelig, og man kan have bekymringer for dens virkninger; det vil jeg gerne straks sige. På den anden side vil jeg bede om, at man ikke blot bedømmer den på den lidt hurtige måde, som det er sket i dag, her igen særlig af det ærede medlem hr. Poul Møller.

Det er slet ikke sikkert, at en kapitalvindingsbeskatning, selv under prisstigninger,

betyder indgreb i og forringelse af en mands reelle kapital; det afhænger jo ganske af prioritetsforholdene — for eksempelvis at nævne fast ejendom. Med en beskatningssats på 35 vil en mand i alle de tilfælde, hvor han har prioriteret med højere end 35 pct., til trods for kapitalvindingsbeskatningen få en gevinst, når han realiserer. Der vil være den forskel, at han ikke får hele gevinsten, for fremtidig kommer staten og får noget af den. Vi kan godt være enige om, at de, der egentlig skulle have gevinsten, er kreditorerne; det er dem, der har sat penge i ejendommen, og det er dem, der under de stærke prisstigninger er blevet berøvet en del af disse penge; hidtil har det været muligt for debitor at tage gevinsten, at stryge den på kreditors bekostning, og det er altså her, jeg sætter ind og foreslår en begrænsning.

I min fremsættelsestale sagde jeg, at jeg syntes, vi skulle se, hvor meget en sådan kapitalvindingsafgift ville give, før vi tog stilling til pengenes anvendelse. Man kunne efter min mening passende anvende nogle af pengene til ved beskatningen at tilgodese dem, der opsparer penge i sparekasser, i obligationer o. s. v. Jeg mener, dette er en sund og fornuftig tanke, og jeg tror, det ærede medlem hr. Poul Møller skulle trække nogle af sine store kanoner tilbage. Her er der virkelig noget at tale om. Vi kan så drøfte, om jeg, som man har ment, har udformet forslaget om en kapitalvindingsafgift altfor bredt, har taget for meget med. Det, jeg har prøvet at sikre mig, er, at der bliver en vis ensartethed i behandlingen. Men endelig er der et betydningsfuldt punkt — og det betragter jeg som en hensyntagen til mange sider her i salen — nemlig at kapitalvindingsbeskatningen først skal løbe fra 1. januar 1956; der er altså ikke tale om, at afgiften får tilbagevirkende kraft.

Det kunne måske være rimeligt, om jeg i tråd hermed sagde lidt om formueskatten. Det er, som om man ikke helt har fået fat i forslagets virkelige indhold, hvad dette punkt angår. Det er rigtigt, at regeringsforslaget ikke som martsforslaget indeholder en forhøjelse af formueskattegrænsen op til 100 000 kr. Men det var jo også et billigt forslag; man mente, man kunne foreslå grænsen hævet, man indrømmede, det kostede 40 mill. kr. — man lettede nemlig